

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobkyně: **JUDr. R. B., advokátka**
sídlem H. 3041/6, B.

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní 16, Praha 1

zastoupené JUDr. Janem Sykou, advokátem
sídlem Školská 1736/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 24. 2. 2017, sp. zn. K 38/2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 24. 2. 2017, sp. zn. K 38/2016 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým

bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí kárného senátu žalované (dále též „**správní orgán prvního stupně**“ či „**kárný senát**“) ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. K 38/2016 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím kárný senát uložil podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o advokacii**“) žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za
 - a. kárné provinění spočívající v porušení § 16 odst. 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 3 usnesení č. 1/1997 představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**Pravidla profesionální etiky**“), a usnesení představenstva České advokátní komory č. 4/2006, ze dne 11. 4. 2006, kterým se stanoví podrobnosti o povinnostech advokáta při činění prohlášení o pravosti podpisu, o vedení evidence o těchto prohlášeních, o vyšším ověření těchto prohlášení a o knize prohlášení o pravosti podpisu (usnesení o prohlášení advokáta o pravosti podpisu; dále jen „**Usnesení č. 4/2006**“), a přílohou č. 4 tohoto usnesení, kterého se žalobkyně dopustila tím, že závažným způsobem porušila povinnosti a zásady při vedení záznamů v Knize o prohlášeních o pravosti podpisu č. 007817 (dále jen „**Knih**a“) tím, že ve sloupci 2 pod pořadovým čísly 307 a 308 provedla zápisy ohledně místa prohlášení „Břeclav (Přerov)“, z čehož není patrné, v jakém místě byly podpisy jednajících osob F. N. a K. K. ověřovány, a tím, že ve sloupci 2 pod pořadovým číslem 307 provedla zápis ohledně data prohlášení „6. 9. 2014“, ačkoliv jednající osoba F. N. darovací smlouvu podepsala dne 7. 9. 2014 (dále též „**první skutek**“), a
 - b. kárné provinění spočívající v porušení § 16 odst. 2 zákona o advokacii a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii, kterého se žalobkyně dopustila tím, že poté, co poskytla právní služby F. N. a K. K. ve věci sepsu darovací smlouvy ze dne 6. 9. 2014 a s tím související další právní služby, poté co F. N. jako žalobkyně podala dne 9. 10. 2014 k Okresnímu soudu v Hodoníně proti K. K. jako žalovanému žalobu, kterou zpochybnila platnost darovací smlouvy, v přesně nezjištěný den převzala zastoupení K. K., kterého zastupuje v řízení o této žalobě (dále též „**druhý skutek**“).
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobkyni doručeno dne 25. 3. 2017, odvolací kárný senát žalované zamítl odvolání žalobkyně proti Prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí kárného senátu potvrdil.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Odvolací kárný senát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené kárným senátem v Prvostupňovém rozhodnutí.
5. Odvolací kárný senát posléze s poukazem na § 25a zákona o advokacii uzavřel, že prohlášení advokáta o pravosti podpisu je jednou z velmi významných, odpovědných a zároveň choulostivých činností advokáta, která advokátům významně ulehčuje postavení při vyřizování různých klientských věcí. Tato činnost dle odvolacího kárného senátu podléhá státnímu dohledu vykonávanému ministerstvem spravedlnosti. Odvolací kárný senát poznamenal, že „*lze si představit, že budou-li seznány na tomto poli chyby advokátů, může být lehce toto oprávnění vinou, byť jen několika neodpovědných jedinců – advokátů,*

odebráno“, a doplnil, že objevivší se pochybení v této sféře výkonu advokacie vyvolalo cílené kontroly kontrolní komise, přičemž zjištěná pochybení „*mají za následek tvrdý postih advokátů, u nichž byl v knize o prohlášení pravosti podpisu zjištěn nepořádek*“. Odvolací kárný senát dále uvedl, že „*odvolatelčiny údaje obsažené v odvolání prozrazují absolutní nepochopení jejího postavení, přinejmenším pak její neomluvitelnou lehkomyšlnost. Souhlas klientů s jejím protiprávním postupem nemůže v žádném případě zbavit kárně obviněnou její kárné odpovědnosti*“. Dle odvolacího kárného senátu je „*nutno bezvýjimečně trvat na dodržování zákonných i stanovských předpisů, upravujících postup advokáta při jeho prohlášení o pravosti podpisu. Každá odchylka od předepsaného postupu vyvolává podezření ze zneužití tohoto institutu a může mít dalekosáhlé, nejen občanskoprávní, ale i trestněprávní konsekvence*“.

6. Ke druhému skutku odvolací kárný senát v odůvodnění Napadeného rozhodnutí poznamenal, že žalobkyně flagrantním způsobem porušila pravidlo vyplývající z čl. 7 odst. 1 Pravidel profesionální etiky, kdy advokát je oprávněn poskytovat právní služby pouze jedné ze stran při sporu ze smlouvy, jen v případě, že smluvní strany již při přípravě smlouvy věděly, že advokát zastupuje jen jednu z nich a druhá ze stran měla tudíž příležitost obstarat si vlastního kvalifikovaného právního zástupce. Odvolací kárný senát zdůraznil, že žalobkyně převzala při sporu ze smlouvy zastoupení obdarovaného, přičemž již v okamžiku, kdy ji obdarovaný vyhledal, bylo zřejmé, že je zde evidentní konflikt zájmů, který nepříslušel žalobkyni nijak hodnotit. Dle odvolacího kárného senátu měla žalobkyně „*jedinou správnou volbu, a to zastoupení obdarovaného K. K. odmítnout, což neučinila*“.
7. Odvolací kárný senát dále uvedl, že se kárný senát dostatečným způsobem vypořádal i se situací, kdy žalobkyně nesdělila své majetkové poměry, a vycházel z jejích majetkových poměrů, zjištěných v předchozích kárných řízeních a z vyhodnocení její advokátní praxe.
8. Dle odvolacího kárného senátu pak „*kárný senát podrobně a přilehavě odůvodnil skutečnost, že jednal v nepřítomnosti kárně obviněné, neboť její omluva za jednání, došla kárnému oddělení ČAK ve večerních hodinách dne 15.11.2016, tedy předcházejícímu datu kárného jednání dne 16.11.2016, nespĺňuje požadavky řádně odůvodněné žádosti kárně obviněného, tedy zejména nepředvídatelnost překážky, dle ust. § 16 odst. 3 [vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“)]*“.
9. Odvolací kárný senát uzavřel, že výroky o kárné vině i o uloženém kárném opatření proto shledal správnými, odpovídajícími zjištěnému skutkovému stavu a kritériím dle § 24 advokátního kárného řádu.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě předeslala, že rozhodnutí žalované napadá proto, že se skutků kladených jí za vinu kárnou žalobou nedopustila, a dále z důvodu jeho nepřiměřené tvrdosti.
11. K závěrům žalované týkajícím se prvního skutku žalobkyně odkázala na obsah svého podání ze dne 16. 7. 2013 s tím, že v tomto vyjádření uvedla, že „*k podpisu darovací smlouvy mělo dojít v sobotu dne 6.9.2014 v její kanceláři v místě bydliště..., avšak v tento den se na tuto adresu dostavil pouze [K. K.] s tím, že babička [F. N., tedy dárkyně] leží v nemocnici v Přerově s tím, zda by bylo možné ověřit její podpis na místě*“. Žalobkyně doplnila, že obdarovaný „*podpis dne 6.9.2014[4] na smlouvě přičinil a podpis dárkyně žalobkyně ověřila dne*

7.9.2014[4] v nemocnici v Přerově“. Žalobkyně poznamenala, že „smlouva včetně prohlášení o pravosti podpisu již byla vytisknuta (včetně návrhu na vklad), a to již v pátek, když údaje pro ověření podpisů již byly v ověřovací knize předepsány, neboť podpis byl objednan na sobotu, tedy den pracovního volna, takže si žalobkyně vše připravila tak, aby mohlo dojít jen k podpisu“. Z uvedených okolností dle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že žalobkyně nevěděla, že se dne 6. 9. 2014 do sídla její kanceláře nedostaví F. N. k podpisu smlouvy. Žalobkyně opětovně zdůraznila, že „smlouva již byla vytisknuta, přičemž už žalobkyně měla předepsané údaje v ověřovací knize“, přičemž „za F.N. chtěla žalobkyně jet ještě téhož dne, avšak s ohledem na vzdálenost místa pobytu F.N. od sídla kanceláře, bylo účastníky rozhodnuto, že podpis F.N. bude ověřen až dne 7.9.2014, když žalobkyně tento akt spojila s návštěvou rodiny v K.“. Žalobkyně namítla, že „neopravila datum v knize a na ověřovací doložce u smlouvy, což však není tak závažným proviněním“, přičemž konstatovala, že „navíc jednající osoby s tím souhlasily, neboť žalobkyně vznik těchto okolností nezavinila“.

12. K závěrům týkajícím se druhého skutku pak žalobkyně uvedla, že „pokud se týká dalšího obvinění, a sice, že žalobkyně zastupovala K.K. proti F.N. ve věci vedené u OS Hodonín č.j. 6 C 328/2014, pak z obsahu tohoto spisu je jednoznačné, že F.N. žalobu proti K.K. nepodávala, o tomto vůbec nevěděla a nikdy by se se svým vnukem nesoudila. Tak to také uvedla do protokolu o jednání“. Žalobkyně namítla, že „jelikož žalobkyně výše uvedené skutečnosti věděla a jelikož zájmy F.N. a K.K. nebyly v rozporu (jedná se o babičku a vnuka), nedopustila se žalobkyně v tomto bodě porušení advokátního etického kodexu a zákona o advokacii tak, jak je jí kladeno za vinu“. Dle žalobkyně se „v průběhu řízení...prokázalo, že za F.N. podávala žalobu v uvedené věci A. M., a to bez vědomí F.N. Jelikož žalobkyně tuto skutečnost věděla, šlo jen o to toto prokázat. F.N. toto nakonec skutečně potvrdila i do protokolu o jednání v nadepsané spisové značce“. Žalobkyně podotkla, že „všechny tyto okolnosti by vyplynuly zejména z výsledku žalobkyní navrženého svědka K. K.“.
13. Žalobkyně dále namítla, že jí postupem žalované byla odňata možnost adekvátně se hájit a svá tvrzení prokázat. Poukazovala na to, že „se žalobkyně skutečně ve večerních hodinách dne 15.11.2016 teprve dozvěděla, že se jednání dne 16.11.2016 u OS Břeclav bude muset zúčastnit. Jednalo se o vypořádání SJM, avšak za situace, kdy u předchozího řízení byla prohlášena koncentrace řízení a ze strany žalobkyně byly učiněny všechny návrhy na provedení dokazování a dotvrzeny všechny skutečnosti tak, aby mohlo řízení pokračovat, se žalobkyně nedomnívala, že klient jednání u OS Břeclav dne 16.11.2016 nezvládne sám. Dne 16.11.2016 pak u OS Břeclav byly čteny a předkládány navržené listinné důkazy. Když svědci měli vypovídat až na dalším jednání. O těchto okolnostech žalobkyně i její klient věděli, takže skutečně toto jednání mohl klient zvládnout v nepřítomnosti žalobkyně. Přesto se situace změnila po poradě s klientem dne 15.11.2016 a nebylo v silách žalobkyně (jednání bylo hned ráno), aby zajistila substituci“. Žalobkyně trvala na tom, že „to byla opravdu nepředvídatelná okolnost, kterou Kárnému senátu v písemné omluvě řádně doložila“. Přesto se však jednání kárného senátu žalované dne 16. 11. 2016 konalo v nepřítomnosti žalobkyně, následkem čehož jí byla dle jejího přesvědčení znemožněna jakákoli obhajoba.
14. Žalobkyně rovněž namítla nepřiměřenost uložené sankce s tím, že její majetkové poměry ji neumožňují pokutu v uložené výši zaplatit. Uvedla, že „to, že zastupuje žalobkyně řadu klientů, ještě neznamená, že její příjmy jsou standardní, nebo vysoké. Opak je pravdou, většinou žalobkyně zastupuje v opatrovnických věcech maminky, které ostatní advokáti nejsou ochotni zastupovat pro jejich nemajetnost“. Žalobkyně konstatovala, že „může navrhnout

desítky takových klientů, které profesionálně a adekvátně hájí, avšak za minimální částku odměny, což vyplývá i z jejího daňového přiznání“.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31. 7. 2017 předeslala, že žalobkyně v podané žalobě (v podstatných částech doslova) opakuje obsah odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
16. Žalovaná podotkla, že žalobkyně nepřímo vytýká neprovedení důkazu výsledkem svědka, a to poté, co přestože sama výslech původně navrhla, přípisem ze dne 15. 11. 2016 tento návrh odvolala s tím, že postačí přečtení protokolu o jeho výpovědi, který však nepředložila. Žalovaná doplnila, že kárný senát dotazem u soudu ověřil, že důkaz výsledkem svědka nebyl proveden, a uzavřela, že kárný senát na straně 6 Prvostupňového rozhodnutí vysvětlil, proč jsou listinné důkazy pro skutková zjištění postačující a případný (v té době již nenavržený) výslech svědka nadbytečný. Žalovaná v tomto směru odkázala na skutková zjištění a jejich kvalifikaci na str. 5 – 9 odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí a str. 3 – 4 Napadeného rozhodnutí.
17. K námitce poukazující na jednání bez přítomnosti žalobkyně žalovaná zdůraznila, že žádosti o odročení jednání ze 14. 10. 2016 opřené o omluvu pro účast na soudním jednání téhož dne bylo vyhověno, přičemž shodou okolností bylo toto jednání odročeno rovněž na 16. 11. 2016. Pokud jde o omluvu ze dne 15. 11. 2016 v 19:59 hodin, kárný senát podle žalované na str. 4 – 5 Prvostupňového rozhodnutí vysvětlil, proč uváděná překážka nebyla nepředvídatelná a omluva nebyla řádně odůvodněná. Žalobkyně přitom podle žalované pomíjí, že měla možnost vyjádřit se ke stížnosti a zejména pak ke kárné žalobě, přičemž využila toliko možnosti vyjádřit se ke stížnosti (ke kárné žalobě se za 7 měsíců přes výzvu nevyjádřila). Obsahem vyjádření ke stížnosti se přitom dle žalované kárný senát zabýval.
18. Pokud jde o druh a výši kárného opatření, poukázala žalovaná na závěry uvedené na str. 9 – 10 Prvostupňového rozhodnutí a st. 4 Napadeného rozhodnutí, které dle žalované žalobkyně pomíjí. Žalovaná doplnila, že žalobkyně nevyhověla v průběhu řízení opakovaným výzvám ke sdělení svých majetkových poměrů a velmi stručnou informaci poskytla teprve v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Kárný senát podle žalované vyhledal informace veřejně dostupné, informace z předmětného řízení i z předcházejících kárných řízení, uvedl je, zhodnotil je a přihlédl k nim, jak vyplývá ze str. 10 Prvostupňového rozhodnutí a str. 4 Napadeného rozhodnutí. Nyní žalobkyní tvrzenými skutečnostmi se již kárný senát podle žalované zabývat nemůže, přičemž nemohou být ani důvodem pro případnou obnovu kárného řízení.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neidentifikoval přitom vady, k nimž byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumoval). Žalobkyně přitom

nenavrhla provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovanou, a které by bylo třeba provést při jednání.

20. V posuzované věci byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za dvě kárná provinění spáchaná skutky specifikovanými ve výroku Prvostupňového rozhodnutí. Zatímco v prvním případě byla žalobkyně postihnuta za kárné provinění spočívající v porušení povinností souvisejících s vedením knihy o prohlášeních o pravosti podpisů, v případě druhého skutku jí bylo vytknuto porušení zákazu omezujícího oprávnění advokáta převzít zastoupení jedné ze smluvních stran v rámci sporu ze smlouvy, při jejímž uzavírání advokát poskytl právní službu.
21. Soud úvodem předesílá, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
22. Soud v této souvislosti nemohl pominout, že žalobkyně v podané žalobě *de facto* doslovně zopakovala námitky, které již v průběhu správního řízení uplatnila v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které její ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).
23. Jakkoli je přitom z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobkyně považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a předmětné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
24. Pokud tedy žalobkyně namítala, že se předmětných kárných provinění, resp. odpovídajících skutků nedopustila, omezila se *de facto* na zopakování námitek vznesených v jejím odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně přitom v podané žalobě nijak nereagovala na závěry, které žalovaná k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovila.
25. Tím, že žalobkyně v žalobě v zásadě zopakovala námitky vznesené v podaném odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s předmětným okruhem námitek vypořádala a přezkoumatelným způsobem popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřela o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty. Soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Současně vyšel z toho, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentovala dostatečně konkrétní názorovou

oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusel pak ani soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).

26. Soud předně přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobkyně brojila proti závěrům týkajícím se žalovanou identifikovaných pochybení při vedení knihy o prohlášeních o pravosti podpisů.
27. Soud s odkazem na dříve uvedené připomíná, že žalobkyně byla Prvostupňovým rozhodnutím shledána vinnou kárným proviněním spočívajícím v porušení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 3 Pravidel profesionální etiky, a Usnesení č. 4/2006, kterého se dopustila tím, že závažným způsobem porušila povinnosti a zásady při vedení záznamů v knize o prohlášeních o pravosti podpisu. Žalobkyni bylo konkrétně vytýkáno, že z žalovanou specifikovaných zápisů ohledně místa prohlášení nebylo patrné, v jakém místě byly podpisy jednajících osob ověřovány, a dále to, že v konkrétním případě provedla žalobkyně žalovanou označený zápis ohledně data prohlášení v rozporu se skutečným stavem věci. Žalovaná přitom vyšla mj. z toho, že žalobkyně spáchání uvedených skutků v rámci kárného řízení nezpochybnila, ale naopak rozhodné skutkové okolnosti sama potvrdila (srov. mj. str. 8 první odstavec Prvostupňového rozhodnutí).
28. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že ačkoli žalobkyně v obecné rovině v úvodu své stručné žaloby předeslala, že se žádného provinění (vytýkaných skutků) nedopustila, současně ve vztahu k tomuto okruhu vytýkaného jednání v posléze uvedené konkrétnější žalobní argumentaci potvrdila, že se tomu tak ve skutečnosti stalo. Žalobkyně totiž v rámci svých žalobních tvrzení uvedených v bodech 4 – 6 žaloby shodně jako v podaném odvolání popsala skutkové okolnosti týkající se uzavírání darovací smlouvy ze dne 7. 9. 2014, kterou dárkyně F. N. darovala svému vnukovi K. K. nemovitosti – pozemek parc. č. x zapsaný na LV č. x pro obec a katastrální území x a pozemek parc. č. x zapsaný na LV č. x pro obec a katastrální území x, všechny zapsané u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrálního pracoviště x (dále též „**darovací smlouva**“). Připustila přitom, že žalovanou označené zápisy v knize o prohlášeních při pravosti podpisu zcela neodpovídají skutečnosti, popř. jsou s ní v přímém rozporu, když dle jejích žalobních tvrzení byl podpis F. N. na předmětné darovací smlouvě ověřen v Přerově, a to dne 7. 9. 2014, nikoli tedy dne 6. 9. 2014, jak bylo v knize nepravdivě uvedeno. Svou žalobní argumentaci pak zaměřovala toliko na námitku nedostatku závažnosti takového provinění, a to i s přihlédnutím k tomu, že smluvní strany měly s takovým postupem žalobkyně vyslovit souhlas.
29. Jak bylo zdůrazněno výše, soud je v tomto typu řízení se zřetelem k dispoziční zásadě až na omezené výjimky přísně vázán námitkami, které žalobce v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vznesl. Platí proto, že v případě, kdy žalobkyně skutkové závěry žalované nezpochybnila, naopak v rámci své žalobní argumentace fakticky potvrdila, že se uvedených skutků dopustila, nemohl soud nad rámec těchto námitek sám žalobní argumentaci žalobkyně dotvářet a formulovat za ni další žalobní námitky zpochybňující závěry žalované.
30. Soud tak i s přihlédnutím ke shora popsanému omezenému prostoru danému prostým zopakováním odvolací argumentace v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. nemohl než považovat za této situace za mezi účastníky nesporné, že se žalobkyně vytýkaného jednání dopustila, když sama žalobkyně v rámci své procesní obrany

potvrdila, že podpis F. N. na předmětné darovací smlouvě ověřila v Přerově, a to dne 7. 9. 2014, nikoli tedy dne 6. 9. 2014, jak bylo v knize a na ověřovací doložce uvedeno.

31. Žalované je pak třeba přisvědčit, že žalobkyně uvedeným jednáním porušila povinnosti uložené jí v ustanovení § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 3 Pravidel profesionální etiky a Usnesením č. 4/2006, tedy povinnost jednat při výkonu čestně a svědomitě, postupovat tak, aby nebyla snižována důstojnost advokátního stavu a za tím účelem dodržovat pravidla profesionální etiky ukládající povinnost všeobecně poctivým, čestným, slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, činit projevy nikoli vědomě nepravdivé, jakož i povinnosti při vedení a nakládání s knihou o prohlášeních o pravosti podpisu.
32. Žalobkyně ostatně v podané žalobě (ani v podaném odvolání) v tomto směru nijak nezpochybňovala, že by předmětné skutky nebylo lze podřadit pod uvedená ustanovení právních a stavovských předpisů, ani nenamítala, že by snad byla rozhodnutí žalované nezákonná pro nesprávné posouzení právních otázek spočívajících v nesprávné aplikaci žalovanou specifikovaných ustanovení.
33. Soud pak nemohl žalobkyni přisvědčit, že by žalovanou popsané jednání žalobkyně nebylo „*tak závažným proviněním*“. Soud se v tomto směru ztotožňuje s žalovanou, že uvedení vědomě nepravdivého údaje týkajícího se místa či dokonce data učinění podpisu, ohledně něhož činí advokát prohlášení o jeho pravosti dle § 25a zákona o advokacii a příslušného stavovského předpisu (Usnesení č. 4/2006), je třeba považovat za porušení povinností uložených advokátu shora označenými předpisy, přičemž není pochyb o tom, že toto jednání dosahuje takového stupně závažnosti, pro kterou je třeba přistoupit k jeho postihu. Žalovaná ostatně v tomto směru podle přesvědčení soudu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela přiléhavě popsala důvody, pro které k takovému závěru dospěla. Jak bylo uvedeno výše, žalobkyně však s těmito závěry nijak nepolemizovala a omezila se na doslovné zopakování odvolací námitky poukazující na „nedostatek závažnosti“ jejího jednání. Soud tak s přihlédnutím ke shora popsaným judikatorním mantinelům v tomto směru nepovažoval za potřebné alternativně a originálně reprodukovat závěry, které na půdorysu shodné odvolací argumentace žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí správně vyslovila.
34. Soud přitom shodně s žalovanou v míře obecnosti odpovídající žalobkyní vznesené námitce zdůrazňuje, že okolností vylučující protiprávnost jednání žalobkyně v daném ohledu není a ani nemůže být případný, žalobkyní nadto toliko jen obecně tvrzený a nijak nedoložený souhlas podepisujících osob. Ani případný souhlas dotčených osob totiž není v žádném ohledu s to žalobkyni vyvinut ze spáchání kárného provinění popsaným skutkem. Povinnosti v oblasti činění prohlášení o pravosti podpisu ostatně nejsou advokátům uloženy s primárním cílem chránit zájmy osob činících podepisované právní úkony; jejich smyslem a účelem je připuštění možnosti nahrazení nezbytného úředního ověření prohlášením advokáta, který tak na místo jiné k tomu oprávněné osoby ověřuje pravost podpisu připojovaného na listinu a osvědčuje tak skutečnosti významné z pohledu subjektu, času a místa učinění konkrétního právního jednání.
35. Žalobkyní v podané žalobě vznesené námitky, jimiž brojila proti Napadenému rozhodnutí, pokud jde o spáchání kárného provinění porušením povinností upravujících vedení knihy o prohlášení o pravosti podpisů, se tak zcela míjí se závěry, na nichž žalovaná své závěry v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí založila. Žalobkyně v podané

žalobě klíčové skutkové poznatky nezpochybnila, naopak je v souladu s dříve uvedeným fakticky potvrdila. V žalobě přitom (s výše uvedenou výjimkou) nevznášela ani žádné konkrétní námitky, jimiž by brojila proti navazujícímu právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu. Soud se proto v daném ohledu jinými otázkami zabývat nemohl. Stejně tak nemohl posuzovat ani to, zda bylo lze případně žalobkyni postihnout i za jiné skutky, především pak za skutky uvedené v kárné žalobě, dle které neměla být žalobkyně podpisu F. N. osobně přítomna, popř. měla knihu o prohlášeních o pravosti podpisu předat k tomu neoprávněné osobě, pro které byla žalobkyně zproštěna kárné žaloby.

36. Se zřetelem k tomu, že jiné námitky proti závěrům týkajícím se žalovanou identifikovaných pochybení při vedení knihy o prohlášeních o pravosti podpisů žalobkyně nevznášela, nezbylo soudu, než uzavřít, že Napadené rozhodnutí není v daném ohledu zatíženo žádnou vadou, pro kterou by nemělo v soudním přezkumu obstát.
37. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně brojila proti závěrům týkajícím se porušení zákazu omezujícího oprávnění advokáta převzít zastoupení jedné ze smluvních stran v rámci sporu ze smlouvy, při jejímž uzavírání advokát poskytl právní službu.
38. Kárný senát shledal v tomto směru Prvostupňovým rozhodnutím žalobkyni vinnou kárným proviněním spočívajícím v § 16 odst. 2 a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii, kterého se žalobkyně dopustila tím, že poté, co poskytla právní služby F. N. a K. K. ve věci sepisu darovací smlouvy ze dne 6. 9. 2014 a s tím související další právní služby, poté co F. N. jako žalobkyně podala dne 9. 10. 2014 k Okresnímu soudu v Hodoníně proti K. K. jako žalovanému žalobu, kterou zpochybnila platnost darovací smlouvy, v přesně nezjištěný den převzala zastoupení K. K., kterého zastupuje v řízení o této žalobě.
39. Soud připomíná, že podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je advokát při výkonu advokacie povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné.
40. Podle § 17 věty první zákona o advokacii advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže.
41. Podle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii je advokát povinen poskytnutí právních služeb odmítnout, jestliže v téže věci nebo ve věci související již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí právních služeb žádá.
42. Podle čl. 4 odst. 1 Pravidel profesionální etiky je advokát všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.
43. Podle čl. 7 odst. 1 Pravidel profesionální etiky platí, že poskytuje-li advokát ve smluvní věci právní služby pouze jedné ze smluvních stran, je oprávněn této straně poskytovat právní služby i v případném sporu z této smlouvy, pokud smluvní strany již při přípravě smlouvy věděly, že advokát poskytuje právní službu pouze jedné z nich a měly příležitost obstarat si vlastního kvalifikovaného právního zástupce. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení může advokát poskytnout právní službu více osobám, jejichž zájmy nejsou v rozporu, v téže věci jen se souhlasem všech těchto osob, ledaže byl takto soudem ustanoven nebo Komorou určen. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení pak advokát odmítne

poskytnout právní službu v téže věci více osobám také tehdy, jestliže zjevně hrozí, že v průběhu vyřizování věci vznikne rozpor v jejich zájmech.

44. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně se v podané žalobě shodně jako v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí omezila na námitky, že (i.) z obsahu spisu vedeného Okresním soudem v Hodoníně je zjevné, že F. N. žalobu proti K. K. nepodávala, resp. že žaloba byla podávána bez jejího vědomí, a (ii.) že zájmy F. N. a K. K. nebyly v rozporu.
45. I k takto vzneseným žalobním námitkám zdejší soud s odkazem na dříve uvedené uvádí, že je žalobkyně v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí a znění jeho odůvodnění takřka beze změny přenesla do žaloby ze svého odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobkyně tudíž *de facto* zcela ignorovala skutečnost, že se předmětnými námitkami zabývala žalovaná v Napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě nereagovala na závěry, které žalovaná vyslovila k téměř identickým odvolacím námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nijak nerefletovala, že žalovaná předmětné námitky vypořádala a zdůvodnila závěr o jejich neopodstatněnosti. Rovněž v tomto ohledu tedy ve světle dříve uvedených závěrů platí, že žalobkyně tím, že v žalobě zopakovala námitky vznesené v odvolání, aniž by reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s předmětným okruhem námitek vypořádala a popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah uzavřela o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.
46. Soud se přitom se závěry žalované o spáchání kárného provinění skutkem specifikovaným ve výroku Prvostupňového rozhodnutí ztotožňuje, přičemž námitky, které žalobkyně proti závěrům žalované vznesla, neshledává důvodnými.
47. Soud především zdůrazňuje, že ze správního spisu, jehož součástí jsou rovněž písemnosti ze soudního spisu vedeného Okresním soudem v Hodoníně pod sp. zn. 6 C 328/2014, zcela jednoznačně vyplývá dostatek podkladů pro skutkový závěr, který žalovaná v Prvostupňovém rozhodnutí formulovala. Ze správního spisu nade vší pochybnost vyplývá, že žalobkyně sepsala pro K. K. a F. N. předmětnou darovací smlouvu a poskytla oběma smluvním stranám rovněž službu ověření podpisů uvedených na této darovací smlouvě. Z textu darovací smlouvy, vyhotovené na hlavičkovém papíře žalobkyně, vyplývá, že ji obě smluvní strany uzavřely společně před žalobkyní. Uvedené skutkové poznatky, na nichž žalovaná dále založila své meritorní posouzení, mají potřebnou oporu v podkladech založených ve správním spisu (především ve vyjádření žalovaného ve věci vedené Okresním soudem v Hodoníně pod sp. zn. 6 C 328/2014 ze dne 13. 11. 2014, v protokolu o jednání před Okresním soudem v Hodoníně ze dne 16. 3. 2015 a v samotné darovací smlouvě). Soud přitom považuje za zásadní, že žalobkyně ani v odvolání ani v podané žalobě tato skutková zjištění nijak nerozporovala a nenamítala, že by uvedené skutkové závěry odporovaly skutečnému stavu věci.
48. Žalobkyně pak ani v průběhu kárného řízení ani v podané žalobě nezpochybnila navazující závěr žalované, dle něhož tedy bylo v řízení prokázáno, že žalobkyně poskytla v souvislosti s přípravou darovací smlouvy právní služby oběma smluvním stranám, tedy jak K. K., tak i F. N. Žalovaná tento závěr explicitně formulovala ve výroku Prvostupňového rozhodnutí a dále pak opakovaně rozvedla na str. 9 v prvním odstavci Prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně proti tomuto závěru žalované nijak nebrojila. Neučinila tak ani v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí ani v podané žalobě.

49. Obsah správního spisu pak podle přesvědčení soudu poskytuje dostatečnou oporu rovněž pro další klíčový skutkový závěr, tedy že žalobkyně v přesně nezjištěné době převzala zastoupení K. K. jako obdarovaného z předmětné darovací smlouvy ve sporu vedeném o žalobě žalobkyně (F. N. coby dárkyně) o platnost uvedené darovací smlouvy. Ani tento dílčí závěr přitom žalobkyně nezpochybnila a omezila svou procesní obranu na 2 výše specifikované námitky, jimž však soud nemohl nikterak přisvědčit.
50. Především soud nemohl přitakat námitce žalobkyně, že by z obsahu spisu vedeného Okresním soudem v Hodoníně nebylo zjevné, že F. N. žalobu proti K. K. nepodávala, popř. že by žaloba byla podána bez jejího vědomí. Soud nepochyboval o tom, že u Okresního soudu v Hodoníně byl iniciován spor mezi F. N. a K. K. týkající se platnosti předmětné darovací smlouvy. Žaloba byla podána F. N. zastoupenou obecnou zmocněnkyní. Z ničeho přitom nevyplývá, že by bylo v řízení prokázáno, že plná moc, na základě které byla žaloba obecnou zmocněnkyní podána, nebyla obecné zmocněnkyni ze strany F. N. ve skutečnosti udělena. Tato skutečnost z protokolu o výsledku F. N. mimo jednání ze dne 15. 5. 2015 ani z jiného podkladu založeného ve správním spisu nevyplývá. Ze spisu naopak plyne dostatek poznatků svědčících pro pochybnosti o duševním stavu F. N. a zprostředkovaně tak i pro pochybnosti o tom, že její vyjádření stran toho, že žalobu v uvedené věci nepodávala a vůbec o tom nevěděla, odpovídá skutečnému stavu věci.
51. Obrana žalobkyně poukazuje na to, že tato civilní žaloba byla podána obecnou zmocněnkyní bez vědomí žalobkyně, se přitom zcela míjí s podstatou jednání, jež je žalobkyni žalovanou vytýkáno, když žalobkyně odhlíží od toho, že uvedený spor o platnost mezi smluvními stranami darovací smlouvy, v souvislosti s níž žalobkyně oběma smluvním stranám poskytla právní službu (což žalobkyně nezpochybnila – viz výše), byl objektivně zahájen a probíhal. Případné pochybnosti o okolnostech zahájení uvedeného soudního řízení (žalobkyně ostatně ani nijak nespecifikuje, na základě jakých konkrétních poznatků věděla o tom, že civilní žaloba byla podána bez vědomí F. N. či dokonce proti její vůli) přitom nebyly v žádném případě způsobilé založit na straně žalobkyně oprávnění zastupovat obdarovaného z předmětné darovací smlouvy ve sporu z této smlouvy.
52. Soud proto nepochyboval o tom, že žalobkyně skutečně převzala zastoupení obdarovaného ve sporu, jehož podstatou bylo posouzení platnosti darovací smlouvy, ač v této věci již poskytla právní služby při přípravě této smlouvy a souvisejících úkonech oběma smluvním stranám a tedy i žalobkyni.
53. Námitka žalobkyně, že zájmy smluvních stran darovací smlouvy nebyly v rozporu, je přitom zcela zjevně nedůvodná. Žalovaná v tomto směru v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí i Napadeného rozhodnutí správně uzavřela, že ve sporu vedeném u Okresního soudu v Hodoníně, jehož podstatou bylo posouzení platnosti předmětné darovací smlouvy, byly zájmy smluvních stran zcela zjevně protichůdné. Žalované je třeba přisvědčit, že rozpor mezi zájmy účastníků byl dán již z povahy věci, tedy s ohledem na protichůdné postavení účastníků, přičemž na závěru o rozporu zájmů účastníků by nemohlo ničeho změnit ani případné zjištění nesvéprávnosti jedné ze smluvních stran.
54. Městský soud v Praze se tak s ohledem na shora uvedené důvody ztotožnil se závěrem žalované o porušení výše citovaných ustanovení právních a stavovských předpisů a nepochyboval o tom, že žalobkyně v posuzované věci porušila zákaz obsažený v ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii, když převzala zastoupení K. K. ve věci

sporu z darovací smlouvy poté, co v dané věci již poskytla právní služby mj. i F. N., jejíž zájmy byly se zájmy K. K. objektivně v rozporu.

55. Soud nad rámec výše uvedeného koriguje závěry obsažené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž odvolací kárný senát bez dalšího (především bez reflexe výrokové části Prvostupňového rozhodnutí) uzavřel o tom, že žalobkyně flagrantním způsobem porušila pravidlo vyplývající z čl. 7 odst. 1 Pravidel profesionální etiky. S žalovanou lze souhlasit potud, že pokud by žalobkyně poskytla v souvislosti s uzavíráním smlouvy právní služby pouze K. K. jako obdarovanému z této smlouvy, i tehdy by byla povinna odmítnout převzetí právních služeb spočívajících v zastoupení této osoby ve sporu o platnost uvedené smlouvy, leda by bylo prokázáno, že F. N. již při přípravě darovací smlouvy věděla, že žalobkyně poskytuje právní službu pouze K. K. a měla příležitost obstarat si vlastního kvalifikovaného právního zástupce. Ze správního spisu přitom skutečně nevyplývá, že by byla tato podmínka splněna. V posuzované věci však žalovaná ve výroku Prvostupňového rozhodnutí i v jeho odůvodnění žalobkyni vytýkala porušení (mj.) § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii spočívající v převzetí zastoupení obdarovaného ve sporu z darovací smlouvy za situace, kdy žalobkyně v minulosti ve věci přípravy darovací smlouvy poskytla služby oběma stranám, tedy i F. N. jako dárkyni. Závěr žalované uvedený v Napadeném rozhodnutí založený na identifikovaném porušení zákazu obsaženého v čl. 7 odst. 1 Pravidel profesionální etiky je tedy z tohoto pohledu dle přesvědčení soudu neslučitelný se závěry, na nichž bylo Prvostupňové rozhodnutí postaveno, a které byly aprobovány zbývajícími závěry odvolacího kárného senátu vyslovenými v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Soud se však mohl za dané situace omezit na tuto dílčí korekci nepřesnosti uvedené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť ta sama o sobě nemohla zatížit Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by toto rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Žalobkyně ostatně ani proti uvedenému závěru žalované v podané žalobě nebrojila.
56. Pokud pak žalobkyně v podané žalobě bez dalšího podotkla, že „*všechny tyto okolnosti by vyplynuly zejména z výsledku žalobkyní navrženého svědka [K. K.]*“, není zřejmé, zda uvedenou poznámkou měla v úmyslu nepřímou brojit proti neprovedení výsledku uvedené osoby v kárném řízení. Soud se však zcela ztotožnil s žalovanou v tom, že taková námitka by ani v případě jejího řádného uplatnění nemohla být shledána důvodnou, neboť to byla právě sama žalobkyně, která v přípisu ze dne 15. 11. 2016 požadavek týkající se provedení uvedeného důkazního prostředku odvolala. Žalovaná přitom v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí uzavřela, že pro formulaci skutkových závěrů byl zcela postačující obsah podkladů založených ve správním spisu, přičemž přezkoumatelným způsobem zachytila úvahy, které ji k tomuto závěru vedly. Žalobkyně pak tyto konkrétní závěry ani k nim vedoucí úvahy v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí ani v podané žalobě nijak nezpochybnila a ničeho konkrétního proti nim nenamítala. Sama se tak s odkazem na dříve uvedená východiska týkající se významu a role dispoziční zásady v tomto typu řízení připravila o právo, aby byly takové její případné námitky podrobeny soudnímu přezkumu. Soud proto jen v míře obecnosti odpovídající žalobní obraně uzavírá, že skutkové závěry žalované mají v souladu s již dříve uvedeným dostatečnou oporu v obsahu správního spisu.
57. Přisvědčit pak soud nemohl ani klíčové procesní námitce, kterou žalobkyně brojila proti uskutečnění jednání kárného senátu dne 16. 11. 2016 v její nepřítomnosti a zprostředkovaně pak proti porušení jejího práva na obhajobu.

58. Soud se v tomto ohledu ztotožnil s žalovanou, že přípis žalobkyně zaslaný ve večerních hodinách dne 15. 11. 2016 nebylo na daném skutkovém půdorysu možno považovat za řádnou a odůvodněnou omluvu z ústního jednání nařízeného na následující den ve smyslu § 16 odst. 3 advokátního kárného řádu. Soud především nepřehlédl, že žalovaná v předchozím průběhu řízení vyhověla žádosti žalobkyně ze dne 10. 10. 2016 a jednání, jež bylo původně nařízeno na den 14. 10. 2016, nařídila na termín 16. 11. 2016, tedy termín, jenž nebyl uveden mezi termíny kolidujícími s termíny jiných jednání, kterých se žalobkyně měla účastnit. Žalovaná přitom přípisem ze dne 17. 10. 2016, doručeným žalobkyni dne 19. 10. 2016, žalobkyni sdělila, že její žádosti bylo vyhověno a jednání bylo odročeno na den 16. 11. 2016. Žalobkyně přesto teprve dne 15. 11. 2016 ve večerních jednáních žalovanou informovala, že se jednání nařízeného na 16. 11. 2016 nebude moci zúčastnit z důvodu nečekaného odvolání souhlasu klienta s její neúčastí na jednání nařízeném k Okresnímu soudu v Břeclavi na den 16. 11. 2016.
59. Soud přitom považuje v daném ohledu za zásadní, že žalobkyně byla o odročení jednání Okresního soudu v Břeclavi na den 16. 11. 2016 informována již dne 14. 10. 2016, jak plyne z protokolu z téhož dne ve věci vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 4 C 24/2014, přičemž s ohledem na obsah své předchozí žádosti o odročení ze dne 10. 10. 2016 akcentující složitost projednávané věci, mohla předvídat (i s přihlédnutím k dřívějšímu požadavku klienta stran její osobní účasti na jednání 14. 10. 2016), že případně může dojít k odvolání tvrzeného původního souhlasu klienta s neúčastí žalobkyně u jednání konaného dne 16. 11. 2016 a tedy k nemožnosti zúčastnit se jednání nařízeného kárným senátem na tentýž den.
60. Soud přitom žalované přisvědčuje rovněž v tom, že žalobkyně svá tvrzení o původně uděleném souhlasu klienta s neúčastí žalobkyně na jednání u Okresního soudu v Břeclavi, o odvolání tohoto souhlasu, jeho důvodech, a především o okamžiku odvolání tohoto souhlasu nijak nedoložila a setrvala v tomto ohledu toliko v rovině tvrzení.
61. Žalobkyně pak ostatně ani nijak netvrdí, jaké skutkové okolnosti či jiná relevantní tvrzení a námitky jí snad bylo v důsledku postupu žalované zabráněno uplatnit. Taková tvrzení a námitky přitom žalobkyně neuplatnila ani v podaném odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí ani v podané žalobě a omezila se toliko na paušální námitku porušení svého práva na obhajobu, aniž by však současně namítala, jakým konkrétním způsobem se mělo tvrzené porušení tohoto práva projevit v její právní sféře, tedy především aniž by (i s ohledem na princip plné jurisdikce ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.) přdestřela tvrzení a námitky, které jí snad mělo být postupem žalované upřeno uplatnit. Soud přitom ze správního spisu ověřil, že se žalovaná s obsahem procesní obrany uplatněné žalobkyní v průběhu kárného řízení v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí řádně vypořádala. Žalobkyně ostatně ani netvrdila, že některé její námitky zůstaly nevypořádané.
62. Soud tak s přihlédnutím ke všem uvedeným důvodům neshledal v postupu žalované vadu, která by na daném skutkovém půdorysu zatěžovala meritorní rozhodnutí nedostatkem, pro který by je bylo třeba zrušit.
63. Zbývajícimi námitkami pak žalobkyně brojila proti výši uložené pokuty, kterou považovala za nepřiměřenou, zvláště pak optikou svých majetkových poměrů.
64. Správní soudy ustáleně judikují, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda

žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).

65. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.
66. Soudní řád správní ovšem i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska

individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).

67. Soud k předmětnému okruhu žalobních námitek, vycházejí z takto popsanych judikatornich vychodisek, konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností kárným senátem, aprobované odvolacím kárným senátem, není v daném případě zatíženo vadami, pro které by Napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát.
68. Soud znovu podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné (viz výše). Pokud se tedy žalobkyně v tomto směru omezila na námitku nepřiměřenosti výše pokuty, mohl se soud touto námitkou zabývat pouze v míře konkrétnosti, v jaké ji žalobkyně vznesla.
69. Žalobkyně závěr o nepřiměřenosti pokuty spojovala toliko stvrzeními o svých nedostatečných majetkových poměrech.
70. K námitce nepřiměřenosti uložené sankce optikou majetkových poměrů soud podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
71. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008 - 133, zdůraznil, že „likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (...) V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v

případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžádají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“

72. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 As 254/2016 - 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“.
73. Z těchto závěrů dle přesvědčení soudu zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci) zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.
74. Uvedená východiska vyplývající z ustálené rozhodovací praxe správních soudů je přitom třeba obdobně uplatnit i ve vztahu k trestání za kárné provinění.
75. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobkyně v kárném řízení netvrdila žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro ni mohla být uložena pokuta likvidační, popř. zcela zjevně nepřiměřená jejím majetkovým poměrům. Neučinila tak ani přesto, že byla ke sdělení informací o svých majetkových poměrech v průběhu kárného řízení kárným senátem opakovaně vyzvána (dne 12. 4. 2016, dne 21. 6. 2016, dne 3. 8. 2016 a dne 19. 10. 2016).
76. Byla-li žalobkyně skutečně přesvědčena, že kárný senát uložil pokutu ve výši zásadním způsobem neodpovídající jejím majetkovým poměrům, bylo na ní, aby v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí konkrétně uvedla, z jakých důvodů se domnívá, že je výše uložené pokuty nepřiměřená jejím majetkovým poměrům či snad dokonce likvidační, a svá tvrzení doložila. Žalobkyně však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním Prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení (s výjimkou odvolacího tvrzení o výši daňové povinnosti za zdaňovací období za rok 2015) neuváděla. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu žalované vytýkat, že v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí popsáním způsobem vycházela při hodnocení majetkových poměrů žalobkyně

z veřejně dostupných informací, informací zjištěných v průběhu řízení či informací z dříve vedených kárných řízení se žalobkyní.

77. Jakkoli pasivita žalobkyně v průběhu správního řízení nevylučuje domáhat se moderační trestu v rámci soudního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62) a uvádět přitom okolnosti stran jejich osobních a majetkových poměrů, platí, že správnímu orgánu nelze klást k tíži, pokud se s určitou skutečností, která byla namítnuta až v žalobě, nevypořádal *ex officio* či důkladnějším způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 - 71). Jak totiž vyplývá ze shora označeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008 - 133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „*bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)*“]. V nyní posuzované věci však žalobkyně v podané žalobě ani později v průběhu soudního řízení návrh na moderační sankci podle § 78 odst. 2 s. ř. s. nevznesla a soud se jím tak ani nemohl zabývat.
78. Soud tedy v tomto směru uzavírá, že korektivní zákaz ukládání sankcí v likvidační výši či ve výši zjevně nepřiměřené majetkovým poměrům nelze vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností. Pokud jsou osobní a majetkové poměry žalobkyně neuspokojivé, pak to ještě neodůvodňuje závěr, že by se měla automaticky vyhnout postihům za své protiprávní jednání, resp. že by nebyla dána povinnost žalované uložit sankci v citelné výši.
79. Za této situace proto soud k toliko takto obecně vznesené námitce nepřiměřenosti pokuty uzavírá, že nemohla být shledána důvodnou. Odlišný náhled žalobkyně na způsob hodnocení rozhodujících skutečností žalovanou, resp. její přesvědčení, že konkrétní okolnosti posuzované věci měly vést k uložení ještě nižší pokuty, nemohou být samy o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu zatíženo vadou nezákonnosti.
80. Soud doplňuje, že v dané věci nezjistil, že by závěry žalované nebyly dostatečně podloženy skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Žalobkyně v podané žalobě ostatně ani nenamítala, že by se žalovaná opomněla zabývat některým dalším konkrétním kritériem úvahy o výši pokuty. Závěry, k nimž žalovaná dospěla při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou podle přesvědčení soudu v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení.
81. Zdejší soud tedy v diskreci žalované o výši pokuty žádnou okolnost svědčící o zneužití či překročení mezí správního uvážení neshledal. Žalobkyně ostatně nad rámec výše uvedeného netvrdila jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Neuplatnila žádnou bližší argumentaci, proč se jí jeví závěry žalované při hodnocení jednotlivých zákonných kritérií excesivními.
82. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu